

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 330/2013-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. júla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti L., spol. s r. o., B., zastúpenej advokátkou JUDr. P. R., B., pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 23/2013 z 30. apríla 2013 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť obchodnej spoločnosti L., spol. s r. o., pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 23/2013 z 30. apríla 2013 **p r i j í m a** na ďalšie konanie.

2. **O d k l a d á** vykonateľnosť uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 23/2013 z 30. apríla 2013.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. mája 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti L., spol. s r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Obdo 23/2013 z 30. apríla 2013 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Z obsahu sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že v konaní o určenie účinnosti právneho úkonu a o zaplatenie sumy 132 627,64 € s príslušenstvom vystupuje sťažovateľka v procesnom postavení žalobkyne. Napadnutým rozhodnutím najvyšší súd odložil vykonateľnosť rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 2 Cob/173/2012-545 z 20. decembra 2012 až do rozhodnutia o dovolaní žalovaných v 2., 3. a vo 4. rade. Vydaním tohto rozhodnutia, ktoré podľa názoru sťažovateľky vykazuje znaky maximálnej miery arbitrárnosti a svojvôle, ktoré nemá legitímny základ a v ktorom je extrémny nesúlad medzi právnymi závermi a skutkovým stavom, najvyšší súd zlyhal v oblasti ochrany subjektívnych práv sťažovateľky zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Svoje rozhodnutie najvyšší súd odôvodnil tým, že: *„Keďže podmienky na odloženie vykonateľnosti dovolaniami napadnutého rozhodnutia v zmysle § 243 O. s. p. sú splnené, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku uznesenia.“* Už len na základe citovaného odôvodnenia možno dospieť k názoru, že napadnuté rozhodnutie nezodpovedá požiadavkám spravodlivého súdneho konania, pretože nie je zrejmé, na základe čoho dovolací súd rozhodol.

Sťažovateľka poukazuje na to, že problematikou chýbajúceho odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu o odložení vykonateľnosti podľa § 243 Občianskeho súdneho poriadku sa ústavný súd už zaoberal napr. vo veciach sp. zn. I. ÚS 327/2010,

II. ÚS 531/2011, I. ÚS 357/2012 a sp. zn. II. ÚS 481/2012, pričom dospel k záveru, že aj takéto procesné rozhodnutie musí mať (rovnako ako iné rozhodnutia) zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť riadne odôvodnené, resp. že lakonické konštatovanie, že „*sú dané dôvody pre odloženie vykonateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu*“, nespĺňa minimálne požiadavky, ktoré sú na odôvodnenie súdnych rozhodnutí kladené, a svedčí o zjavnej neodôvodnenosti takéhoto rozhodnutia.

Aj v danom prípade sa najvyšší súd odvoláva len na „*splnenie podmienok*“, avšak bez toho, aby uviedol, aké konkrétne podmienky boli pre jeho rozhodnutie kľúčové. Napadnutým rozhodnutím najvyšší súd úplne ignoroval konštantnú rozhodovaciu činnosť ústavného súdu nezohľadňujúc pritom, že jej striktné dodržiavanie je naplnením princípu predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a právnej istoty.

Sťažovateľka preto žiada, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 23/2013 z 30. apríla 2013 bolo porušené jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, a aby sťažovateľke priznal náhradu trov právneho zastúpenia. Sťažovateľka zároveň požiadala o odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval, preskúmal, či obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Keďže nezistil nedostatky v zákonom predpísaných náležitostiach a ani dôvody na jej odmietnutie, pričom otázku opodstatnenosti tvrdení v nej obsiahnutých treba posúdiť v konaní vo veci samej, prijal sťažnosť na ďalšie konanie, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

Sťažovateľka požiadala aj o odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, čo odôvodnila tým, že *„nebolo založené na žiadnom relevantnom argumente, dovolací súd rozhodol na základe svojvôle, pričom v okolnostiach prípadu dovolanie dovolateľov nie je ani prípustné. Je potrebné zobrať na zreteľ aj to, že meritórne súdne konanie prebieha na Najvyššom súde SR už viac ako 11 rokov, pričom sťažovateľ do*

dnešného dňa nemá zaplatenú odplatu za práce, ktoré boli legitímne vykonané a to i napriek existencii právoplatného súdneho rozhodnutia.“.

Podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení a odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak to nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu neznamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti; najmä uloží orgánu, ktorý podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva alebo slobody, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

Ústavný súd dospel k záveru, že okolnosti prípadu uvádzané sťažovateľkou sú spôsobilé privodiť jej väčšiu ujmu na označených právach, ktorých porušenie namieta, než aká môže vzniknúť iným osobám, čo zakladá opodstatnenosť jej návrhu na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, a keďže takéto rozhodnutie nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom, rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júla 2013